

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ

Посилання на файл:

[dodato-1-tabl.pdf](#)

* Текст файлу знаходиться після додатків.

(Джерело:)

ПОЕМА «БАБИН ЯР» ЄВГЕНА ЄВТУШЕНКА (РОСІЙСЬКОЮ МОВОЮ, УРИВОК)

Над Бабьим Яром памятников нет.
Крутой обрыв, как грубое надгробье.
Мне страшно. Мне сегодня столько лет,
как самому еврейскому народу...
Над Бабьим Яром шелест диких трав.
Деревья смотрят грозно, по-судейски.
Все молча здесь кричит, и, шапку сняв,
я чувствую, как медленно седею.
И сам я, как сплошной беззвучный крик,
над тысячами тысяч погребенных.
Я – каждый здесь расстрелянный старик.
Я – каждый здесь расстрелянный ребенок.
Ничто во мне про это не забудет!
«Интернационал» пусть прогремит,
когда навеки похоронен будет
последний на земле антисемит.
Еврейской крови нет в крови моей.
Но ненавистен злобой заскорузлой
я всем антисемитам, как еврей,
и потому – я настоящий русский!
1961

(Джерело:)

СТЕНД ВІРТУАЛЬНОЇ ВИСТАВКИ «МОЗАІКА ПАМ'ЯТНИКІВ»

Посилання:

<http://memory.kby.kiev.ua/main.html#ua:0,collages,48,0,0:node7,22>

(Джерело: Віртуальна виставка "Бабин Яр: пам'ять на тлі історії")

РОЗДІЛИ ВІРТУАЛЬНОЇ ВИСТАВКИ «АРХІТЕКТУРНІ КОНКУРСИ 1965» ТА «АРХІТЕКТУРНИЙ КОНКУРС "БАБИН ЯР – ДОРОГОЖИЦЬКИЙ НЕКРОПОЛЬ"»

Посилання:

<http://memory.kby.kiev.ua/main.html#ua:0,collages,34,0,0:node7,-75>

<http://memory.kby.kiev.ua/main.html#ua:0,collages,33,0,0:node7,-75>

<http://memory.kby.kiev.ua/main.html#ua:0,projects,4,2>

(Джерело: Віртуальна виставка "Бабин Яр: пам'ять на тлі історії")

МАТЕРІАЛИ ВІДКРИТОГО АРХІТЕКТУРНОГО КОНКУРСУ 1965 Р.

Посилання на файл:

[limonova_arhitekturni_konkursi_rozdatka_red.pdf](#)

* Текст файлу знаходиться після додатків.

(Джерело:)

Додаток 1

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ

№	Параметри порівняння	1965 р.	2015–2016 рр.
1	«Запит часу»: навіщо проводили конкурс?		
2	Політичні умови		
3	Мета конкурсу		
4	Технологічні умови		
5	Журі		
6	Учасники		
7	Символіка		

Висновки: _____

Додаток 5

Матеріали відкритого архітектурного конкурсу 1965 р.

Проект 1

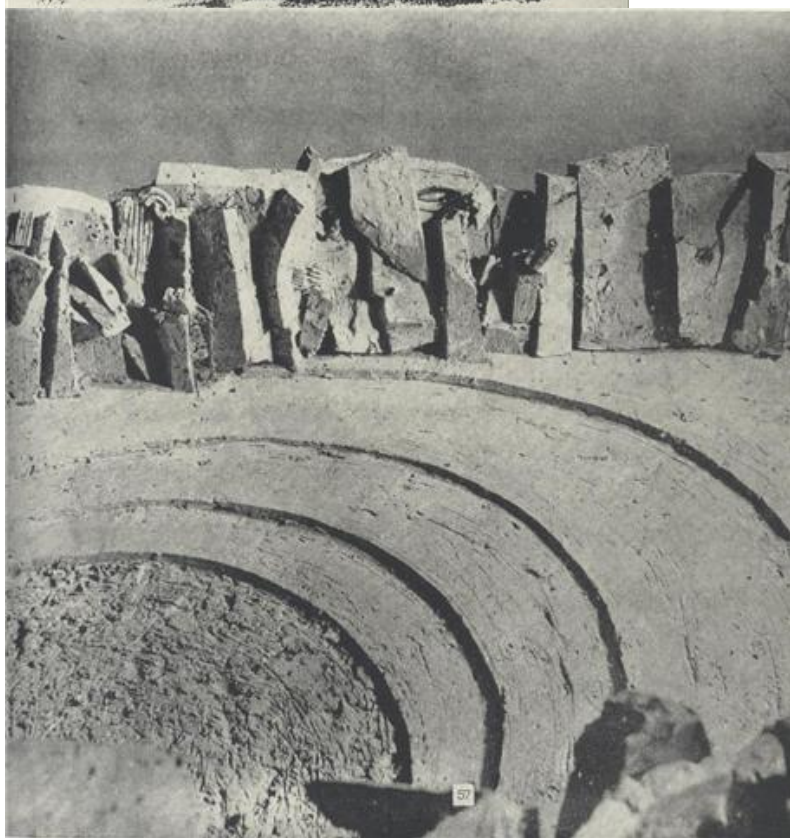
«КОЛИ РУЙНУЄТЬСЯ СВІТ» (АРХІТЕКТОРИ – А. РИБАЧУК, В. МЕЛЬНИЧЕНКО, А. МІЛЕЦЬКИЙ)

 [увеличить](#)

 [Увеличить](#)

[Увеличить](#)

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ

Ада Федорівна Рибачук (27 липня 1931, Київ – 22 вересня 2010, Київ) – український художник і графік єврейського походження. Член НСХУ. Почесний член Спілки кінематографістів України.

1957 р. закінчила Київський державний художній інститут у майстерні О. Шовкуненка. Від 1960-х рр. працювала в галузі монументально-декоративного мистецтва, живопису, графіки. Член НСХУ (1957).

У 1955–1958 рр. видала серію ілюстрацій до дитячих видань (переважно ліногравюри) та картини з Півночі («Погоня», «Ліпк, син Севка», «Елалау. Велика стоянка»). Разом з В. Мельниченком 1961 р. декорувала київський Центральний автовокзал, 1965 р. – київський Палац піонерів і школярів та ін., використовуючи мотиви українського народного мистецтва.

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%B8%D0%B1%D0%B0%D1%87%D1%83%D0%BA_%D0%90%D0%B4%D0%B0_%D0%A4%D0%B5%D0%B4%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%B2%D0%BD%D0%B0

Володимир Володимирович Мельниченко (нар. 25 лютого 1932, Київ) – український графік, архітектор. Член НСХУ.

Народився 25 січня 1932 р. у Києві. Закінчив Київський державний художній інститут (1957, майстерня О. Шовкуненка). Член НСХУ (1960). Автор призів для кінофестивалю мультиплікаційних фільмів «Крок» (разом з Адою Рибачук). Долі його та Ади Рибачук проекту меморіально-поховального комплексу на Байковому кладовищі «Стіна Пам'яті» присвячено фільм І. Гольдштейна «Стіна» (1988).

[https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%B5%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B8%D1%87%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87_\(%D0%BC%D0%B8%D1%82%D0%B5%D1%86%D1%8C\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%B5%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B8%D1%87%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87_(%D0%BC%D0%B8%D1%82%D0%B5%D1%86%D1%8C))

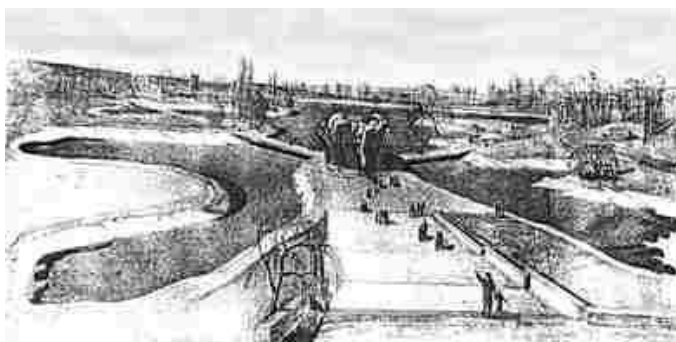
Авраам Мойсейович Мілецький (10 березня 1918, Київ – 16 червня 2004, Ашкелон, Ізраїль) – український архітектор, член спілки архітекторів СРСР, почесний член Академії архітектури України, доцент Київського державного художнього інституту, лауреат Державної премії СРСР за будівництво київського Палацу піонерів і школярів (1967).

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D1%96%D0%BB%D0%B5%D1%86%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%90%D0%B2%D1%80%D0%B0%D0%B0%D0%BC_%D0%9C%D0%BE%D0%B9%D1%81%D0%B5%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87

Проект 2

ПРОЕКТ АРХІТЕКТОРА Й. КАРАКІСА ТА ХУДОЖНИКА З. ТОЛКАЧОВА

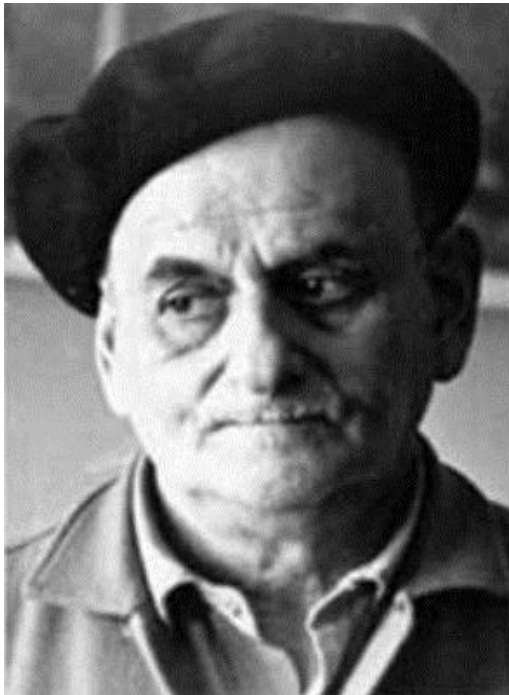

Проект Йосипа Каракіса являв собою сім символічних відрогів Бабиного Яру. Між ними перекинуті містки (частина Бабиного Яру, що зберіглась, перетворюється на заповідне місце, куди не має ступати нога людини), дно яру вкрите червоними маками та камінням – як нагадування про море крові загиблих тут. Автор пропонував три варіанти центральної частини пам'ятника-меморіалу. Перший: статуя скорботи за загиблими, в якій, мов незагоєні рани, врізані зображення героїзму, страждань та загибелі. Другий: бетонний пам'ятник-стіна, пробита силуетом людини, вздовж правої сторони пандуса на бетонній підпірній стіні розміщені мозаїчні панно з природних гранітів на тему Бабиного Яру. Третій варіант: група скам'янілих людських тіл у вигляді розколотого дерева з двоярусним меморіалом усередині, де головну роль було відведено фрескам Зиновія Толкачова.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ

Йосип Юлійович Каракіс (29 травня 1902, Балта, Подільська губернія, Російська імперія – 23 лютого 1988, Київ, УРСР) – український радянський архітектор, містобудівник, художник і педагог, один із найплідніших київських зодчих. Архітектор світового класу, відомий на території колишнього Радянського Союзу та за кордоном як майстер короткої епохи українського конструктивізму і активний борець за збереження історичних пам'яток. На думку фахівців, безліч новаторських ідей автора житлових і громадських будівель 1930-х рр. свіжі й актуальні сьогодні, а задуми архітектора значно випередили свій час. Йосип Каракіс – автор десятків будівель, які стали згодом пам'ятками архітектури, і низки типових проектів. Загалом за його проектами побудовано більше ніж 4500 шкільних будівель.

Зиновій Шендерович Толкачов

(1903, Щедрін, Мінська губернія – 1977, Київ, УРСР) – український майстер станкової та книжкової графіки. Брав участь у Другій світовій війні, звільняв Майданек та Освенцим і весь час малював. Коли влада Києва оголосила конкурс на макет пам'ятника в Бабиному Яру, Зиновій Толкачов подав заявку також самостійно як художник (одним з елементів його ескізу була менора).

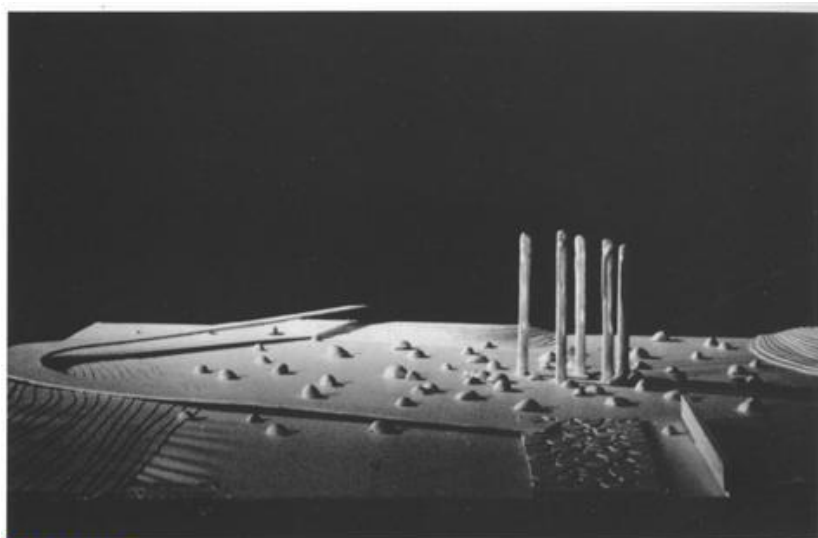
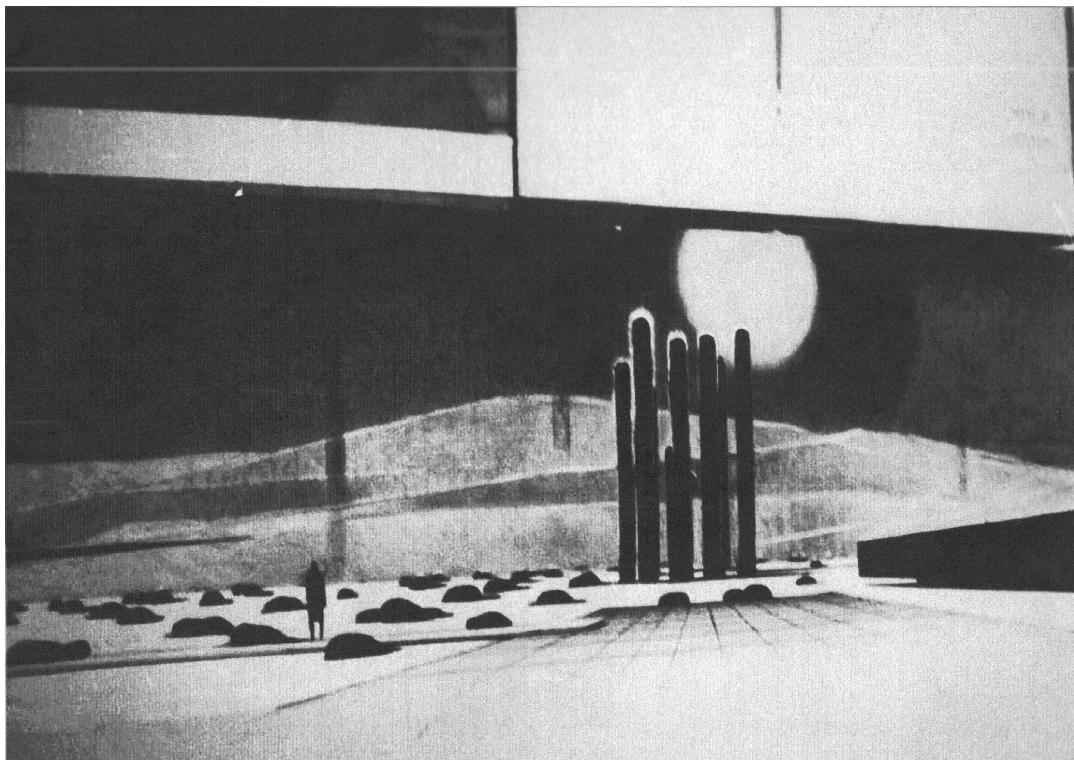
Роботи З. Толкачова оголосили «сіоністсько-релігійними», творчість – «глибоко зіпсованою», а автор був визнаний «втіленням безрідного космополітизму та буржуазного націоналізму».

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D1%80%D0%B0%D0%BA%D1%96%D1%81_%D0%99%D0%BE%D1%81%D0%B8%D0%BF_%D0%AE%D0%BB%D1%96%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%BE%D0%BB%D0%BA%D0%B0%D1%87%D0%BE%D0%B2_%D0%97%D1%96%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D1%96%D0%B9_%D0%A8%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D0%B5%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87

Проект 3

ПРОЕКТ АРХИТЕКТОРА Б. ЛЕКАРЯ

[Увеличить](#)

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Борис Григорович Лекарь

(28 жовтня 1932, Харків – 30 жовтня 2010, Єрусалим, Ізраїль) – художник, скульптор. Кандидат мистецтвознавства. Доктор архітектури.

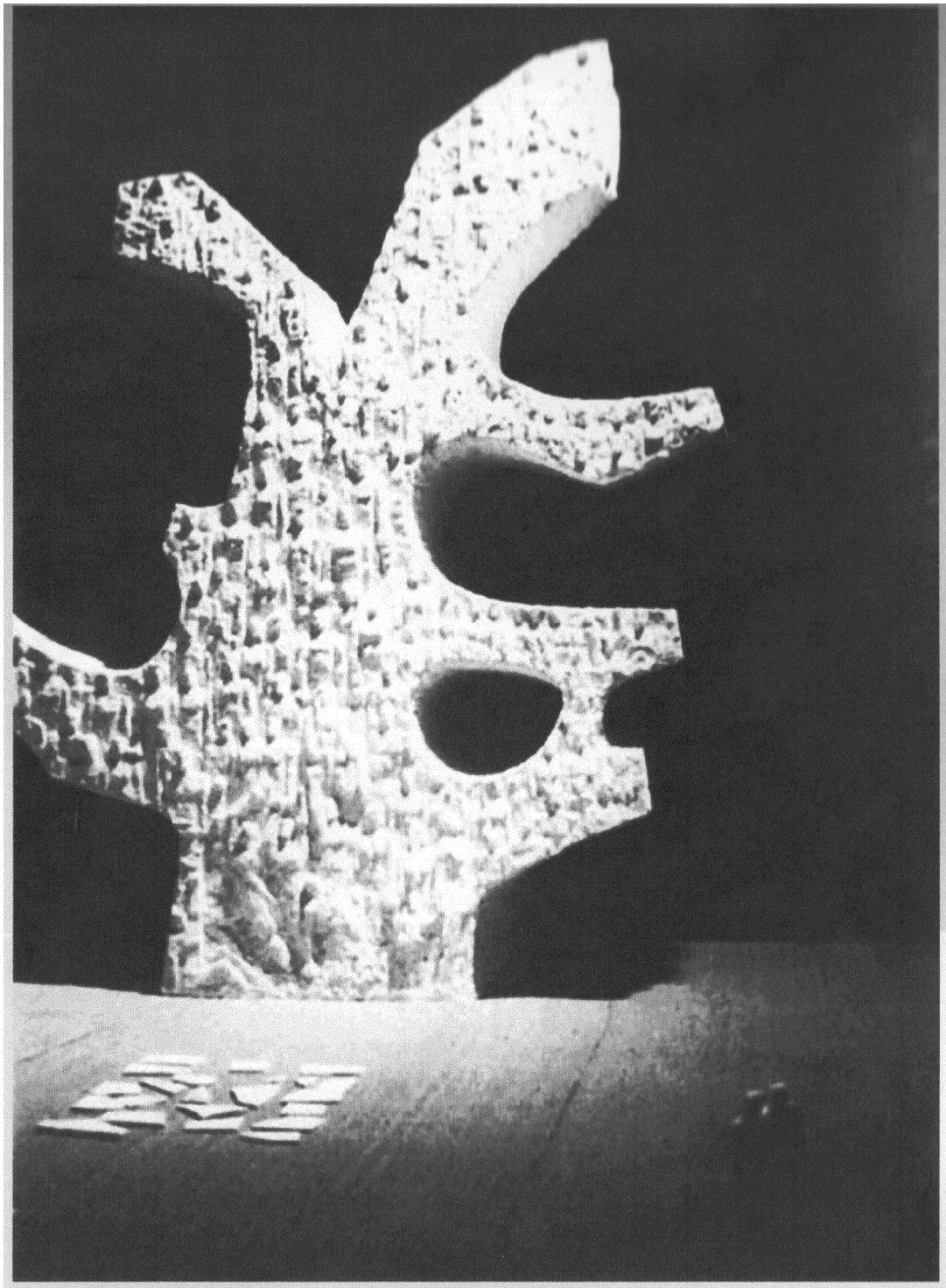
У 1950–1956 рр. вивчав живопис та архітектуру в Харкові. З 1959 року жив у Києві, працював художником, скульптором та архітектором.

У 1990 році переїхав до Ізраїлю, жив в Єрусалимі.

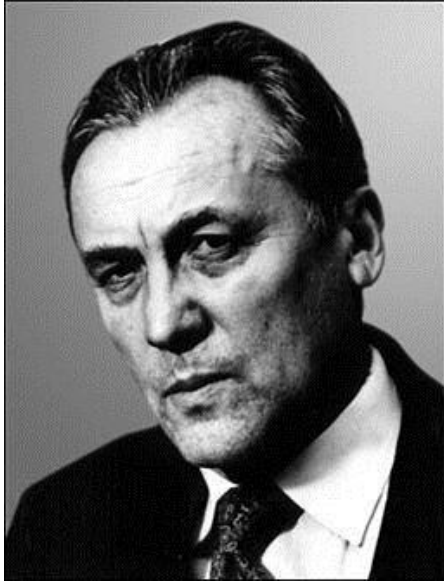
<http://www.antho.net/museum/lekar/index.html>

Проект 4

ПРОЕКТ АРХІТЕКТОРА В. БОРОДАЯ ТА ХУДОЖНИКА В. ЗНОБИ

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ

Василь Захарович Бородай (5 [18] серпня 1917, Катеринослав – 19 квітня 2010, Київ) – український скульптор, народний художник СРСР і УРСР, дійсний член Академії мистецтв СРСР (із 1973 р.) і Академії мистецтв України (з 1997 р.).

Заслужений діяч мистецтв Української РСР (із 1960 р.). Народний художник СРСР (із 1977 р.) і УРСР (із 1964 р.). Нагороджений срібною медаллю Академії мистецтв СРСР (1965; за скульптурну композицію із серії «По Єгипту», створену у 1961–1964 рр.).

Лауреат Державної премії Української РСР імені Т. Г. Шевченка (1968; за пам'ятник партизанам-ковпаківцям в Яремче Івано-Франківської області, створений у 1967 р). За цю саму роботу – золота медаль імені М. Б. Грекова (1969). Лауреат Ленінської премії (1984; за меморіальний комплекс у Києві «Національний музей історії України у Другій світовій війні»).

Валентин Іванович Зноба (10 січня 1929, Софіївка – 7 серпня 2006, Київ) – український скульптор, народний художник України, академік Академії мистецтв України, Почесний громадянин м. Києва, лауреат Національної премії ім. Т. Г. Шевченка, здобув Золоту медаль Всесвітньої виставки у Брюсселі (1958). Заслужений діяч мистецтв УРСР (1963), народний художник УРСР (1979).

Творчість вирізняється широтою горизонту, змістовним розкриттям теми, тяжінням до образно-філософських узагальнень, експресії композиційного вирішення, багатофігурності, гостроти й ажурності силуетів, монументальності. Майстерно володів каменем, деревом, металом. Автор пам'ятників і меморіальних комплексів, присвячених героям Другої світової війни.

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%B0%D0%B9_%D0%92%D0%B0%D1%81%D0%B8%D0%BB%D1%8C_%D0%97%D0%B0%D1%85%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%97%D0%BD%D0%BE%D0%B1%D0%B0_%D0%92%D0%B0%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D1%82%D0%B8%D0%BD_%D0%86%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87